

נושא העבודה : עדותו של צבי אבירם

הרפלקציה הקבוצתית

שם הסרטון:

"סיפורו של צבי אבירם"

קבוצה מספר: 1

שמות חברי הקבוצה :

ליהי אביסרור, גאיה, אור גטה, שירה, עומר, נועה צ'יקו,

ירדן ג'רבי, טליה אוליאל

כיתה י4

2024

תסריט: אור גטה, טליה אוליאל

צילום: ירדן ג'רבי

עריכה: ליהי אביסרור

במאי: עומר לוי, נועה צ'יקו

בימוי קולות: טליה אוליאל, נועם אדא

שחקנים: ליהי, אלון, אדגר, נועם, אליה, אריאל קרן ישועה, פאלומה, פבל, תהל, ליעד, אופיר

עדותו של צבי אבירם

צבי נולד בשנת 1927 בברלין. חייו הצעירים התהפכו עם עליית הנאצים לשלטון, וחווה את הגזרות וההגבלות שהוטלו על יהודים. אביו איבד את פרנסתו, צבי גורש מבית הספר הממלכתי ונאלץ ללמוד בבית ספר יהודי. אחותו בטי נשלחה בקינדר-טרנספורט לאנגליה ומשם לאוסטרליה.

בשנת 1941 גויס צבי לעבודות כפייה בבית חרושת לנשק. למרות הקשיים, הוא הצטרף לפעילות מחתרתית. בתחילה הוא היה פעיל במחתרת ציונית-דתית בשם "חוג חלוצי", ובמקביל פעל גם במחתרת הקומוניסטית והפיץ כרוזים אנטי-נאציים ברכבות ברלין. וב-27 בפברואר 1943 הוריו נעצרו וגורשו לאושוויץ, שם נספו.

פעילותו הנועזת לא נותרה מוסתרת מעיני הנאצים. בשנת 1943 נעצר צבי יחד עם החבר שלו גד בק. הם עברו עינויים קשים, אך שוחררו לקראת סוף המלחמה, כתוצאה מהפצצות בעלות הברית שהחריבו חלק מהבניין בו הוחזקו.

עם שחרורם, המשיכו אבירם ובק לפעול למען הצלת יהודים. הם קיבלו סכום כסף נכבד משווייץ, אותו ניצלו למימון מקומות מסתור, מזון, מסמכים מזויפים ואף בריחה של יהודים לשווייץ.

לאחר המלחמה עבד אבירם בשירות הקהילה היהודית והסוכנות היהודית בגרמניה. ואף היה ממקימי תנועת "נוער חלוצי מאוחד".

בשנת 1948 עלה צבי לארץ ישראל. נישא לאסתר והקים משפחה לתפארת עם שלושה ילדים והמון נכדים.

רפלקציה קבוצתית:

שם התלמיד/ה: ליהי אביסרור

בהתחלה הציגו לנו את הפרויקט בכיתה, אבל זה היה בכלליות ואז פרצה מלחמת חרבות ברזל והפרוייקט הושעה. חודש לאחר שחזרנו מהמלחמה החליטו שהפרוייקט יוצא בסוף לפועל שמחתי כי ידעתי כמה הנושא הזה חשוב. ואז הפגישו אותנו עם ג'ון והוא סיפר לנו על התקופה ההיא ומה התרחש, אלונה חילקה לכל קבוצה עדות של ניצול שואה ואנחנו קיבלנו את צבי.

התבקשנו לעשות על הסיפור שלו תסריט משלנו שבו נעביר את המסר שאנחנו לקחנו מהסיפור שלו. בהתחלה יישבנו ודיברנו על מה אנחנו בכלל רוצות להתמקד בסרט ואז התחלנו לחשוב על סצנות, כל אחת רצתה להכניס את המסר שהיא לקחה כי באמת הסרט מעורר הרבה השראה.

בסופו של דבר היינו מגבשות רעיון משותף לסצנה. בהתחלה היה קל לקבוע מפגשים אבל זה נעשה קשה יותר עם הזמן כי לכל אחת היה דברים שהיא צריכה לעשות, אבל בסופו של דבר כולן היו עושות את המאמץ ומגיעות וככה כתבנו את התסריט ביחד. הגשנו את התסריט ערכנו שינויים קלים לבסוף היינו מרוצות.

ההכנות ליום הצילומים : בהתחלה גייסנו תלמידים סגרנו תלבושות וחילקנו בינינו מה כל אחת תביא זה היה החלק הקל יותר למרות שהיה קשה למצוא שחקנים שיתחייבו ויגיעו, לאחר מכן הגענו לשלב הקשה שהוא היה יום הצילומים.

ביום הצילומים נכנסנו ללחץ אבל הצלחנו בסופו של דבר להשיג את כמות השחקנים שרצינו ונסענו לאגמים. הצילומים בהתחלה היו מסורבלים והיו בינינו מריבות ואני בטוחה שיכלנו להתנהל טוב יותר. אבל לאט לאט הצילומים התחילו להיות קלים יותר ניסינו להפיק את המיטב. ואני מרוצה מהתוצאה שיצאה.

השלב האחרון היה העריכה של הסרטון זה היה החלק שלי ושל הבמאיות נעזרנו בדוד. הגענו לתוצאה מדהימה והייתה תחושת סיפוק שכל המאמצים שהשקענו בסופו של דבר היו שווים.

למדתי על עצמי שלפעמים אני צריכה לדעת לשחרר ולא להיות בלחץ כי בסוף הכל מסתדר.

המטרה הכי חשובה היא להנציח אותם כי מי יעשה את זה אם לא אנחנו הדורות באים ושמחתי לקחת חלק בפרויקט ולעשות סרט עם משמעות מאוד גדולה וחזקה שמנציחה את סיפורו של צבי.

בנוסף ניתן להבחין בימינו שלבני הנוער אין את הסבלנות לצפות בסרט באורך של שעה, בגלל ההתקדמות הטכנולוגית והתפתחות הרשתות החברתיות הסרטונים קצרים והרבה יותר נגישים לבני נוער. אני חושבת שהשימוש בפלטפורמה של הרשתות החברתיות כיום למטרה כל כך חשובה תועיל לנושא השואה ותעלה מודעות ותכיר לבני הנוער סיפורם של ניצולי השואה.

שם התלמיד/ה: גאיה אלסטר

בתחילת התהליך כשחשפו אותנו אל רעיון הפרויקט אני ישר התחברתי אליו. הפרויקט התחלק למספר שלבים: תחילה היינו בהרצאה שסיפרה והרחיבה על נושא השואה, הכינה והסבירה לנו מה עומד לקרות ומה צריך לעשות בפרויקט לאחר מכן, חולקנו לקבוצות וצפינו בעדות של ניצול השואה שהצמידו לנו שזה משהו שקצת היה מאכזב בעבורי כי הייתי רוצה שנבחר את הבן אדם שעליו נספר מתוך מקום של אהבה והערצה לאחר הסיפור שלו, הלוא הוא צבי אבירם-אברהמזון כשסיימנו לצפות בו לבסוף הקבוצה התחברה אליו אז היינו ממש שמחים שזה הבן אדם שאנחנו מספרים עליו.

השלב השני היה לצפות כל אחד בסרט הארוך ולבחור נקודות שאלין התחברנו לאחר שכולם צפו ורשמו נקודות נפגשנו כולם וכל אחת אמרה למה היא התחברה והיו הרבה. אז זה היה לנו מאוד קשה מה לשלול מה לשים בתוך התסריט.

לבסוף החלטנו להדגיש משהו שלצבי היה מאוד חשוב המשפחה והחשיבות שלה. אז התסריט כלל איך כל אחד נעלם מחייו.

ביום הצילומים הלכנו בהסעה לאקו פארק באגמים ששם התרחשו הצילומים גם שם היה קושי כי כולן היו לחוצות שתצא התוצאה הטובה ביותר אז היה קצת מתח. בסיום הצילומים של היום הראשון אני באופן אישי לא יצאתי מסופקת מתוצאות הצילום וזה דבר שמאוד אכזב אותי כי רציתי שהכל יהיה מושלם. ביום השני הפקנו לקחים מהיום הראשון והיינו יותר מאורגנות גם היינו יותר מאופקות ובניסיון רב לשמור על מצב רוח טוב על מנת להינות מהתהליך. לבסוף הגענו לשלב העריכה ששם הצטרפתי לליהי העורכת ובסוף ראינו את התוצאה הסופית וכל כך שמחתי שמכל הטרחה והקושי הצלחנו להפיק את הסרטון שהמסר לו חשוב להנציח השואה.

שם התלמיד/ה: אור גטה

מנקודת המבט הראשונה שלי לא התחברתי לרעיון אך לאחר זמן קצר גישתי ותפיסתי לגבי הפרויקט השתנתה.

בשלב הראשון, התחלקנו לקבוצות וקיבלנו עדויות שנבחרו בעבורנו דבר שבעיניי פחות התחברתי אליו כי הייתי רוצה להתחבר לעדות מתוך מקום של הבנה ואולי הזדהות מתוך מקום אישי. לאחר מכן, היינו צריכות לחקור ולתמצת את הסיפור לעלילה שממנה נבנה הסרטון.

ביום כתיבת התסריט לא היה באפשרותנו להכניס את כל הרעיונות והסיפורים שהבאנו וכתבנו למרות הרצון להכניס את כולם. במהלך כתיבת התסריט קצת הסתבכנו כי באנו עם נקודות מבט שונות ומגוונות וזה היה אינטנסיבי.

לאחר כתיבת התסריט, היה קושי בחיפוש שחקנים אך התגברנו עליו.

השלב הבא היה לארגן ולהיערך לקראת הצילומים בבגדים, בטקסטים, במקומות, באביזרים, וכו'. ביום הצילומים כשהגענו ללוקיישן הרגשתי תחושת סיפוק, שהכל מתחבר כמקשה אחת.

השלב האחרון בהכנת הסרטון היה העריכה, בשלב זה לא הייתי נוכחת פיזית.

כשראיתי את הסרטון הגמור הייתי גאה, הייתי גאה בי ובחבריי לקבוצה שעשינו דבר כזה חשוב ומשמעותי, שלא ויתרנו, התמדנו והגענו לתוצאה.

בפרויקט הזה למדתי על עצמי שאני יודעת לנהל דברים. למדתי שלמרות שקשה לא מוותרים ונאבקים, שמהקושי ניתן לצמוח וליצור דברים שגם אם הדרך קשה משתלמים בסוף.

כיום ניתן להבחין שבני הנוער שוהים ברשתות החברתיות לאורך כל היום. דרכם הם מתקשרים, משכילים ונחשפים. האם אינם מתעמקים בדברים מחוץ לזה ולכן השימוש בפלטפורמת הרשתות החברתיות לנושא השואה היא דרך נגישה יותר לבני

הנוער, ולחשיפתם אל העדויות של ניצולי השואה. בנוסף בעקבות החשיפה תעלה המודעות והחשיבות להנצחתם ע"י הדור הבא שזוהי מטרתנו. להעביר את הסיפורים לדור הבא שינציח את ניצולי השואה כדי שזכור ולא נשכח.

שם התלמיד/ה: עומר לוי

צפינו בכיתה בעדות של צבי והתחלנו בכתיבת התסריט. כל אחת מחברות הקבוצה עזרה ונתנה רעיון וניסינו ליצור מזה תסריט, היה לנו קשה להבין איך לספר על צבי ואת הסיפור שלו בצורה הטובה ביותר, קיבלנו עזרה והצלחנו לכתוב בסופו של דבר תסריט טוב המעביר את המסר אותו רצינו להעביר.

לאחר מכן הגענו לשלב צילום הסרט, היינו צריכות לדאוג לשחקנים ולקח לנו זמן למצוא בסוף מצאנו, ארגנו את התלבושות ואת כל האביזרים שהיינו צריכות. הגענו ליום הצילום, אנחנו צילמנו באגם באגמים ולקח לנו המון זמן עד שהתחלנו לצלם ולארגן את כולם אבל בסוף הצלחנו להוציא תוצאה טובה ולצלם את הכל. צילמנו ביום אחר גם בבית הספר ושם הגענו יותר מאורגנות וצילמנו את כל הסרט. השלב הבא היה עריכת הסרט, חיכינו לראות את הסרט שהוא גמור לאחר העריכות והוא יצא כמו שדמיינו וזה היה מספק וכיף לראות את התוצאה הסופית אחרי העבודה הקשה שעשינו.

אני שמחה שלקחתי חלק בפרויקט למען המטרה החשובה של הנצחת ניצול שואה ועל הזכות לספר את סיפורו של צבי.

שם התלמיד/ה: ירדן ג'רבי

בתחילת השנה מאוד אהבתי את הרעיון והתרגשתי ואז החלה מלחמה, ביטלו לנו את הפרויקט וכשחזרנו החזירו אותו. ביקשו שנמסור את התסריט בטווח זמן מאוד קצר. היינו מאוד לחוצות גם כי היינו צריכות להספיק להגיש את התסריט בזמן ובנוסף למבחנים.

במהלך הפרויקט למדתי על עצמי שמאוד קשה לי לעבוד בקבוצות גדולות במיוחד בקבוצה שלי. היה מאוד מספק לראות את התוצאה הסופית והסרטון יצא מאוד יפה.

שם התלמיד/ה: נועה צ'יקו

בהתחלה של העבודה היה לי ממש קשה להתחבר להכל לא הבנתי למה רוצים מאיתנו לעשות את זה וככל שעבר הזמן הבנתי כמה זה חשוב וזה גרם לנו להתחבר כקבוצה. כתיבת התסריט היתה נורא קשה כי לכל אחת היה את הדעות שלה והרעיונות שלה אבל בסופו של דבר הצלחנו לשלב בין כל הרעיונות.

בצילומים היינו לחוצים להספיק הכל ושיצא כמה שיותר טוב אבל למזלנו כל אחת הרגיעה את השנייה וככה הצלחנו לעבור את היום צילומים הזה בהרגשה טובה.

בעריכות היה ממש קשה בגלל שזה דברים שאנחנו לא עושות בדרך כלל ביום יום אבל זה היה לטובה ככה למדנו המון דברים תוך כדי וגם התחושה שמסיימים הכל ורואים איך יצא, כל המאמצים היו שווים את התוצאה הסופית – הסרטון יצא מרגש.

שם התלמיד/ה: שירה בן ישי

בהתחלה היינו אמורות לבחור עדות של ניצול/ניצולת שואה שעניין אותנו אבל בחרו לנו כבר מראש ניצול שואה לכל קבוצה ואני חושבת שכן היינו צריכים לבחור בעצמנו, לקרוא את כל העדויות לשמוע עליהם לראות מה כל אחד עבר ולראות למי אנחנו הכי מתחברים אבל בחרו לנו. הקבוצה שלי קיבלו את ניצול השואה צבי אבירם שהוא בן אדם מדהים וכל כך מרגש והוא נכנס לי ללב מאוד ונורא שמחתי לחקור עליו יותר ולשמוע את הסיפור שלו.

לאחר שקראנו את העדות של צבי היינו צריכות לכתוב תסריט שמספר את הסיפור של צבי בקצרה בהתחלה נורא הסתבכנו באיך לספר את עדותו של צבי בצורה הכי ברורה אבל אז קיבלנו עזרה והתחלנו להבין פחות או יותר איך זה אמור להראות. כתיבת התסריט הייתה ממש מסובכת אבל בסוף הצלחנו. לאחר מכן היינו צריכות לקבוע יום צילום ולמצוא שחקנים, זה החלק הכי קשה בתהליך, התגברנו גם עליו.

אני יכולה להגיד על עצמי שבגלל המלחמה והלחץ שנוצר בעקבות זה השפיע עליי מאוד מכיוון שישר שחזרנו לבית הספר התחילה תקופת המבחנים והיה נורא קשה לשלב את הפרויקט, למרות הקשיים הצלחנו.

למרות הקשיים, אני מרוצה מהתוצאה של הסרטון הוא מעביר את המסר שרצינו יש בי תחושת סיפוק.

שם התלמיד/ה: טליה אוליאל

הניצול שואה שנבחר עבורנו היה צבי, מאוד התחברתי לצבי ולעדויות שלו היא מאוד רגישה אותי, ואהבתי את המסרים שהוא העביר בעדותו. הדבר שהכי ריגש אותי בעדותו היה שלמרות הכל הוא מצא את הכוח להילחם, למרות כל מה שהוא עבר, הוא נשאר עם מחשבה אופטימית שמעוררת השראה. למרות כל הקושי שחווה הוא ידע להסתכל ולהעצים את נקודות האור הקטנות בחייו. וההבנה שלו, שהוא הבין שיש לו משהוא טוב לאחוז בו, ולהתפתח ממנו הייתה ממש מרשימה, ושמחתי שהוא זה שנבחר לקבוצה.

כל אחד בקבוצה בחר תפקיד, אני הייתי תסריטאית ביחד עם אור. התהליך של תסריט היה עבורי ממש מהנה וכולם עבדו. לא היו חילוקי דעות שהיו משמעותיות שהשפיעו על אופן העבודה, היה שיח מכבד וכל בנות הקבוצה נכחו. לאחר בניית התסריט היה צריך לדאוג השחקנים, וזה היה קשה ומאתגר למצוא אבל בסוף הסתדרנו ומצאנו.

היו סיטואציות במהלך העבודה על הסרטון שהרגשתי קצת פחות מעורבת גם כי לא הייתה לי את האופציה להגיע ליום הצילום השני, אבל אני שמחה שידעתי בכל זאת למצוא את המקום שלי ולתרום לקבוצה.

קשה לי להתמודד המון פעמים עם סיטואציות החברתיות, בעיקר בתור ילדה חדשה לכיתה. והיו לי טעויות בהתנהלות, אבל אני שמחה שחברותיי לקבוצה ידעו להכיל את זה ולהסביר לי, ועל זה אני מעריכה אותן מאוד.

למדתי על עצמי שאני יודעת להכיל ולקבל דעות שהם שונות משלי, למדתי לעבוד בקבוצה ובעיקר לדעת איך להתנהל מול אנשים, למדתי כמה חשוב להיות רגועה ולא להיות בלחץ, היה לי ממש כיף ומהנה לקיים את הפרויקט. לא האמנתי כמה חשיבות תהיה לו עבורי, וכמה אני אתחבר לסיפור המרגש ומעורר השראה של צבי. אני מקווה שהסרטון מעביר את כל המסרים העמוקים וחשובים שאנחנו וצבי רצינו להעביר לחברה הישראלית.

ממש תודה על הזכות לקיים פרויקט כזה.